Edmond Hamilton

INVOLUŢIE

Ross avea de obicei un temperament echilibrat dar, după patru zile de călătorie în canoe prin sălbăticia din nordul Quebec-ului, începu să se simtă iritat. La cea de-a patra oprire pe malurile râului pentru a înnopta, îşi pierdu controlul şi pentru câteva momente se opri şi îşi critică oamenii în termeni aspri.

Ochii lui negri şi faţa lui măslinie arătoasă, dar nebărbierită erau foarte expresive. La început, cei doi biologi îl ascultară fără să replice. Expresia tânărului blond Gray era plină de indignare, dar Woodin, biologul mai în vârstă, asculta doar impasibil, cu ochii săi cenuşii pe faţa furioasă a lui Ross.

Când Ross se opri pentru a respira, vocea calmă a lui Woodin interveni:

— Ai terminat?

Ross înghiţi ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi reia tirada, apoi se stăpâni:

— Da, am terminat, spuse supărat.

— Atunci ascultă-mă, spuse Woodin, aşa cum şi-ar admonesta un tată între două vârste copilul îmbufnat. Te agiţi pentru nimic. Nici eu, nici Gray nu ne-am plâns de ceva. Niciunul dintre noi nu a spus vreodată că nu credem ce ne-ai spus.

— Nu, nu aţi spus că nu credeţi! exclamă Ross mânios dintr-o dată din nou. Dar nu credeţi că îmi dau seama ce gândiţi? Credeţi că v-am spus un basm despre lucrurile pe care le-am văzut din avion, nu-i aşa? Credeţi că v-am târât pe voi doi aici să căutaţi potcoave de cai morţi, să căutaţi nişte creaturi incredibile care nu au existat niciodată. Asta credeţi, nu?

— Oh, la naiba cu ţânţarii ăştia! spuse Gray, trăgându-şi palme cu răutate pe gât şi privindu-l neprietenos pe aviator.

Woodin prelua comanda:

— O să mai discutăm despre asta după ce ne stabilim tabăra. Jim, scoate sacii de dormit. Ross, vrei să aduni lemne de foc?

Amândoi se uitară la el şi apoi unul la celălalt, dar se conformară în silă. Tensiunea se risipise pentru moment.

Când întunericul cuprinse micul ţărm de râu defrişat, canoea fii trasă pe mal, micul lor cort cochet din mătase fusese ridicat, iar focul făcut. Gray punea pe foc crengi de pin mari, în timp ce Woodin gătea deasupra lui cafea, clătite şi inevitabila şuncă prăjită.

Flăcările pâlpâiau slab spre trunchiurile cucutei gigantice care înconjura mica zonă defrişată din trei părţi. Ilumina hainele lor kaki, figurile lor pătate şi forma albă, neregulată a cortului. Scânteia pe curenţii rapizi ai lui McNorton, gâlgâind uşor spre Little Whale.

Au mâncat în linişte şi, la fel de tăcuţi, au curăţat farfuriile cu smocuri de iarbă. Woodin îşi aprinse pipa, ceilalţi doi îşi aprinseră ţigări răsucite şi apoi se tolăniră pentru un timp lângă foc, ascultând zgomotele râului clipocind şi gâlgâind, freamătul suspinat al ramurilor de cucută mai înalte, piuitul singuratic al insectelor.

Într-un final, Woodin îşi goli pipa lovind-o de călcâiul cizmei şi se ridică:

— Bine, spuse el, acum vom rezolva disputa asta pe care o avem.

Ross se ruşina un pic.

— Cred că m-am aprins prea tare, spuse el supus. Apoi adăugă: Dar asta nu schimbă nimic, voi băieţi nu credeţi mai mult de jumătate din ce-am spus.

Woodin clătină calm din cap:

— Nu, nu-i adevărat, Ross. Când ne-ai spus să în timp ce zburai peste această sălbăticie ai văzut creatori cum nu s-a mai auzit până acum, şi eu, şi Gray te-am crezut. Dacă nu te-am fi crezut, crezi că doi biologi ocupaţi şi-ar fi abandonat munca pentru a veni aici, să caute împreună cu tine prin aceste păduri nesfârşite ceea ce ai văzut?

— Ştiu, ştiu, spuse aviatorul nesatisfăcut. Voi credeţi că am văzut ceva straniu şi vă asumaţi un risc care vă va răsplăti după aceea efortul de a fi venit până aici. Dar nu credeţi ce v-am spus despre cum arătau creaturile. Credeţi că sună prea ciudat pentru a fi adevărat, nu-i aşa?

Pentru prima dată Woodin ezită cu răspunsul.

— Trebuie să înţelegi, Ross, spuse el, ochii îţi pot juca feste când zăreşti numai în treacăt ceva dintr-un avion aflat la o milă înălţime.

— Să zăresc în treacăt? repetă Ross. Îţi spun, omule, i-am văzut la fel de clar cum te văd pe tine. Eram la o milă înălţime, dar aveam binoclul cel bun cu mine şi l-am folosit când i-am văzut. Şi era aproape de aici, la est de bifurcaţia lui McNorton şi Little Whale. Mă îndreptam în grabă spre sud, după ce fusesem trei săptămâni la acea ridicare topografică guvernamentală pentru Golful Hudson. Vroiam să mă poziţionez paralel cu bifurcaţia râului, aşa că am coborât un pic avionul şi m-am uitat prin binoclu. Acolo jos, într-o zonă defrişată lângă râu, am văzut ceva scânteind şi am văzut – creaturile. Îţi spun, sunt incredibile, dar le-am văzut clar! Am uitat de bifurcaţia râului, în acele momente cât m-am uitat în jos la ele. Erau creatori mari, scânteietoare, ca nişte grămezi de jeleu strălucitor, atât de translucide că am putut vedea pământul prin ele. Erau cel puţin o duzină şi când le-am văzut alunecau uşor pe acea zonă defrişată, printr-o mişcare de plutire, de curgere. Apoi au dispărut sub copaci. Dacă ar fi fost o zonă unde aş fi putut ateriza în următoarea sută de mile, aş fi făcut-o şi m-aş fi uitat la ele, dar nu era, aşa că a trebuit să merg mai departe. Dar vroiam neapărat să aflu ce erau, şi atunci când m-am dus cu povestea la voi, aţi fost de acord să venim aici pe canoe să le căutăm. Dar acum nu cred că m-aţi crezut vreodată în întregime.

Woodin se uită gânditor în foc.

— Cred că ai văzut ceva ciudat, de acord, vreo formă de viaţă ciudată. De aceea am fost dispus să vin în această căutare. Dar creatori aşa cum le descrii tu, ca nişte jeleuri, translucide, care alunecă pe sol – nu a mai existat ceva similar de la primele creaturi protoplasmatice, de la începutul vieţii pe pământ, dispărând în perioada timpurie a lumii noastre.

— Dacă au existat astfel de creaturi atunci, nu ar fi posibil să fi lăsat astfel de descendenţi? întrebă Ross.

Woodin clătină din cap:

— Pentru că au dispărut acum câteva ere, s-au transformat în forme de viaţă diferite şi superioare, pornind marele urcuş al vieţii care şi-a atins apogeul în om. Acele creaturi protoplasmatice unicelulare, dispărute demult, au fost

începutul crud şi umil al vieţii noastre. Ele au trecut în nefiinţă, iar descendenţii lor nu erau la fel cu ele. Noi, oamenii, suntem descendenţii lor.

Ross îl privi, încruntat:

— Dar atunci de unde au apărut aceste creaturi noi? Din nou Woodin clătină din cap:

— Asta e doar un lucru pe care noi, biologii, nu-l ştim şi asupra căruia nu putem specula, şi anume originea celor dintâi forme de viaţă protoplasmatice. S-a sugerat că ar fi crescut spontan din substanţele chimice din pământ, totuşi această teorie nu e susţinută, deoarece nici o creatură nu apare spontan acum din materie inertă. Originea lor este încă un mister complet. Totuşi, oricum ar fi început să existe pe Pământ, sunt fiinţele primordiale, strămoşii noştri îndepărtaţi.

Woodin visa cu ochii în foc şi uită de ceilalţi doi.

— Ce saga glorioasă este acest urcuş minunat de la creatori protoplasmatice până la om! O serie miraculoasă de schimbări, care ne-a adus pe noi de la acea primă formă primitivă la splendoarea noastră actuală. Şi e posibil să nu se fi întâmplat aşa ceva pe nici o altă planetă, doar pe Pământ! Din punct de vedere ştiinţific s-a dovedit că principala cauză pentru mutaţiile evolutive au fost radiaţiile din depozitele radioactive din interiorul Pământului, care au acţionat asupra genelor întregii materii vii.

Zări cu coada ochiului faţa confuză a lui Ross şi, în ciuda concentrării lui, zâmbi un pic.

— Observ că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Voi încerca să-ţi explic. Celula de reproducere a fiecărei creatori în viaţă, de pe pământ conţine în ea un anumit număr de chestii mici, care se numesc cromozomi. Aceşti cromozomi sunt formaţi din cordoane de particule minuscule care se numesc gene. Şi fiecare din aceste gene are un efect de control potenţial şi diferit asupra dezvoltării creaturii care creşte din acea celulă de reproducere. Unele din aceste gene controlează culoarea creaturii, altele mărimea, altele forma membrelor, şi aşa mai departe. Fiecare caracteristică a creaturii care creşte din acea celulă de reproducere va fi mult diferită de cea a creatorilor – semene din specia sa. Ea va fi, de fapt, o specie cu totul nouă. Aceasta este modalitatea prin care apar specii noi pe Pământ, metoda transformării evolutive. Biologii cunosc aceste lucruri de

ceva timp şi au căutat cauza acestor transformări bruşte, acestor mutaţii, cum sunt numite. Au încercat să afle ce anume afectează genele atât de radical. În mod experimental au descoperit că razele X şi razele chimice de diverse tipuri, atunci când sunt îndreptate asupra genelor unei celule de reproducere, le vor modifica major. Iar creatura care creşte din acea celulă de reproducere va fi o creatură mult schimbată, un mutant.

Din această cauză, biologii cred că radiaţiile provenite din depozitele radioactive din interiorul Pământului, care acţionează asupra genelor fiecărei fiinţe vii de pe Pământ, sunt cauza transformărilor constante ale speciei, procesiunea mutaţiilor care a dus viaţa pe acest drum evolutiv, până la statutul prezent. De aceea spun că pe oricare altă planetă în afară de Pământ, progresul evolutiv e posibil să nu se fi întâmplat niciodată. Poate din cauză că nici o altă planetă nu are în adâncuri depozite radioactive similare, care să cauzeze mutaţii ale genelor. În oricare altă lume, primele fiinţe protoplasmatice ale începutului vieţii e posibil să fi rămas la fel, timp de multe generaţii. Cât de recunoscători ar trebui să fim că aşa ceva nu s-a întâmplat pe Pământ! Acele mutaţii după mutaţii au dus la schimbări continue şi transformarea în specii noi şi evoluate, de la prima fiinţă brută protoplasmatică care a suferit nenumărate transformări de formă până la realizarea supremă care este omul!

Woodin se lăsă purtat de entuziasm, dar apoi se opri, râzând un pic în timp ce-şi reaprindea pipa.

— Scuze că ţi-am ţinut o prelegere ca unui boboc de facultate, Ross. Dar acesta este principalul meu gând, ideea mea fixă, acel urcuş minunat al vieţii pe scara evoluţiei de-a lungul timpului.

Ross se uita fix în foc:

— Aşa cum o spui tu, pare minunat. O specie care se transformă în alta, evoluând de fiecare dată…

Gray se ridică şi se întinse:

— Ei bine, voi doi puteţi să continuaţi să vă minunaţi, dar acest materialist cras îşi va imita strămoşii îndepărtaţi nevertebraţi şi se va aşeza în poziţie culcat. Cu alte cuvinte, mă duc să dorm.

Se uită la Ross, cu un rânjet plin de îndoială pe faţa lui tânără şi spuse:

— Fără resentimente, camarade?

— Las-o baltă, rânji înapoi aviatorul. Vâslital a fost dificil astăzi, iar voi, camarazilor, chiar arătaţi într-adevăr foarte sceptici. Dar veţi vedea! Mâine vom fi la bifurcaţia Little Whale, iar de acolo pun pariu că nu vom căuta mai mult de o oră şi vom găsi acele creatori – jeleu.

— Sper, spuse Woodin căscând. Atunci vom vedea cât de bună îţi este vederea de la o milă înălţime, şi dacă ai alergat până aici doi oameni de ştiinţă respectabili pentru nimic.

Mai târziu, în timp ce stătea culcat pe pătura lui din micul cort, ascultându-i pe Gray şi Ross cum sforăie şi privind somnoros afară la jarul strălucitor, Woodin se gândi din nou la asta. Ce văzuse cu adevărat Ross în acea scurtă privire din avion? Ceva ciudat, era sigur de asta, atât de sigur încât acceptase să vină în această călătorie dură pentru a-l găsi. Dar ce, mai exact?

În nici un caz chestii protoplasmice aşa cum le-a descris el. Nu era posibil, desigur. Sau era? Dacă astfel de fiinţe au existat cândva, de ce nu ar fi posibil – nu ar fi…?

Woodin nu-şi dădu seama că adormise, până ce nu a fost trezit de ţipătul lui Gray. Nu era un ţipăt drăguţ, era strigătul răguşit al cuiva cuprins de o teroare înspăimântătoare.

Deschise ochii, pentru a vedea arătarea incredibilă care stătea în deschizătura cortului. O masă întunecată, amorfă stătea cocoşată acolo la intrare, scânteind în lumina stelelor şi alunecând în cort. În spatele ei mai erau şi altele.

Lucrurile se petrecură foarte rapid. Lui Woodin i se păru o succesiune de scene scurte, rapide, precum nişte cadre succesive dintr-un film.

Pistolul lui Gray bubui cu o flacără roşie, când trase în primul monstru vâscos care intra în cort, iar strălucirea de moment lumină corpul scânteietor al arătării şi faţa împietrită de panică a lui Gray, şi pe Ross, care îşi căuta pistolul prin pături.

Apoi scena aceea se termină şi începu alta. Gray şi Ross rămaseră rigizi dintr-odată, ca şi cum ar fi fost pietrificaţi, apoi căzură amândoi. Woodin ştiu că ambii erau morţi, dar nu-şi dădea seama cum de era aşa sigur. Monştrii scânteietori continuau să intre în cort.

Rupse peretele cortului şi plonja în lumina rece a stelelor. Alergă trei paşi într-o direcţie necunoscută, apoi se opri. Nu ştia de ce se oprise, dar o făcu.

Stătu acolo, creierul lui încercând disperat să transmită membrelor sale să zboare, dar membrele nu-l ascultau. Nici măcar nu se putea întoarce sau să-şi mişte vreun muşchi al corpului. Stătu cu faţa spre licărirea de stele a râului, lovit de o paralizie stranie şi totală.

Woodin auzi mişcări de luptă, de alunecare în cortul din spatele lui. Apoi apărură în raza lui vizuală, venind din spate, câteva creaturi scânteietoare. Se adunară în jurul lui, în jur de doisprezece, iar acum le putea vedea foarte clar.

Nu erau coşmaruri, nu. Erau foarte reali, stând calm în jurul lui, mase amorfe, cocoşate de jeleu vâscos, translucid. Fiecare avea în jur de patru picioare înălţime şi trei în diametru, deşi forma lor se schimba uşor în mod constant, făcând dificilă estimarea dimensiunilor.

În centrul fiecărei mase translucide era o pată întunecată, ca un disc sau un nucleu. Altceva nu mai aveau aceste creaturi, nici membre sau organe de simţ. Totuşi observă că puteau scoate nişte pseudo-membre, căci doi dintre ei apucară corpurile lui Gray şi Ross în nişte tentacule şi-i scoaseră afară, pentru a-i întinde lângă Woodin.

Woodin, încă incapabil să mişte vreun muşchi, văzu feţele îngheţate, contorsionate ale celor doi bărbaţi, încă strângând pistoalele în mâinile lor moarte. Şi atunci când privi faţa lui Ross îşi aminti.

Creaturile pe care aviatorul le văzuse din avion, creaturile ca nişte jeleuri pe care ei trei veniseră aici în nord să le caute erau chiar monştrii din jurul lui! Dar cum îi omorâseră pe Ross şi pe Gray, cum îi ţineau aşa pietrificaţi, cine erau?

— Îţi vom permite să te mişti, dar să nu încerci să scapi.

Creierul uluit al lui Woodin amuţi de mirare. Cine îi vorbise? Nu auzise nimic, totuşi crezuse că aude.

— Te vom lăsa să te mişti, dar nu trebuie să încerci să scapi sau să ne faci rău.

Auzise acele cuvinte în minte, deşi nu se auzise nici un sunet. Apoi creierul lui auzi mai multe.

— Îţi vorbim prin transmitere de gânduri sub formă de impulsuri. Deţii destul creier pentru a ne înţelege?

Creier? Creier în aceste creaturi? Woodin fu şocat de acest gând, în timp ce continua să privească fix la monştrii scânteietori.

Se pare că gândul lui ajunse la ei.

— Bineînţeles că avem creier, veni răspunsul în creierul său. Te vom lăsa să te mişti acum, dar nu încerca să fugi.

— Nu, nu voi încerca, spuse Woodin în gând. Paralizia care îl ţintuia se ridică imediat. Stătea acolo, înconjurat de monştri scânteietori, cu braţele şi corpul tremurând violent.

Erau zece, îşi dădu seama acum. Zece mase monstruoase, cocoşate de jeleu strălucitor, translucid, adunate în jurul lui ca nişte strigoi cu glugă şi fără faţă venite dintr-o bântuire a necunoscutului. Unul stătea mai aproape de el decât ceilalţi, ca un purtător de cuvânt sau conducător.

Woodin privi încet în jur, apoi în jos la camarazii lui morţi. În mijlocul acelei terori nefamiliare care îi îngheţa sufletul, simţi o milă dureroasă, bruscă când privi în jos la ei.

Un alt gând veni în mintea lui Woodin de la creatura cea mai apropiată de el.

— Nu am vrut să-i omoram, am venit aici doar pentru a vă captura şi a comunica cu voi. Dar când am simţit că încearcă să ne ucidă, i-am omorât rapid. Ţie, care nu ai încercat să ne omori şi numai ai fugit, nu ţi-am făcut rău.

— Ce – ce vreţi de la noi, de la mine? întrebă Woodin. Murmură cuvintele cu buze uscate, gândindu-le în acelaşi timp.

De data aceasta nu a mai fost un răspuns mintal. Creaturile stătură nemişcate, un cerc tăcut de feţe nepământene, meditative. Woodin simţi cum mintea îi plesnea sub încordarea acestei tăceri şi întrebă din nou, ţipând.

— Nu am răspuns pentru că te cercetam mintal ca să mă asigur că eşti destul de inteligent să înţelegi ideile noastre. Chiar dacă mintea voastră pare destul de neevoluată, e posibil să poată aprecia ce vrem să vă transmitem. Totuşi, înainte de a începe, te avertizez din nou că este chiar imposibil să scapi sau să ne răneşti şi că dacă încerci ceva, se va dovedi dezastruos pentru tine. Se pare că nu ştii nimic despre energia mentală, aşa că te informez că cei doi camarazi ai tăi au fost omorâţi prin simpla putere a voinţelor noastre şi că muşchii ţi-au fost imobilizaţi prin aceeaşi putere. Dacă dorim, îţi putem anihila corpul complet cu ajutorul energiei noastre mentale.

În liniştea care urmă, creierul uimit al lui Woodin căută disperat echilibru mental şi stabilitate.

Se auzi din nou acea voce în creier care semăna atât cu o voce reală.

— Suntem copiii unei galaxii al cărei nume, exprimat cât mai exact în limba voastră, este Arc-tar. Galaxia Arctar este la multe milioane de ani-lumină depărtare de această galaxie. Am ajuns să dominăm în acea galaxie acum multe secole. Deoarece eram creaturi care utilizam energia noastră mentală pentru transport, pentru puterea fizică, pentru a produce aproape orice efect aveam nevoie. Din această cauză am cucerit şi colonizat rapid acea galaxie, călătorind de la un soare la altul fără a folosi vreun vehicul. Controlând toată materia de pe Arctar, am ţintit spre ţinuturile din afară. Există aproape o mie de milioane de galaxii în cosmosul tri-dimensional şi ni s-a părut potrivit să le colonizăm pe toate, astfel încât, în timp, toată materia din cosmos să fie sub controlul nostru. Primul nostru pas a fost să ne mărim numărul, să ne multiplicăm până la numărul necesar pentru această sarcină mare de colonizare a cosmosului. Acest lucru nu a fost dificil, deoarece reproducerea la noi este o simplă fisiune. Când s-a obţinut numărul necesar, am fost împărţiţi în patru forţe. Apoi întreaga sferă a cosmosului tri-dimensional a fost împărţită între aceste patru forţe. Fiecare trebuia să colonizeze partea sa din cosmos şi astfel, în gazdele lor imense, membrii speciei noastre au pornit din Arctar în patru direcţii diferite.

O parte dintr-un grup de forţe a venit în această galaxie, a voastră, cu mulţi ani în urmă şi s-a răspândit în mod deliberat, pentru a coloniza toate lumile locuibile. Acest lucru ne-a luat mult timp desigur, dar vieţile noastre le depăşesc mult în durată pe ale voastre, iar pentru noi realizarea rasială este cea care contează, şi nu cea individuală, în timpul colonizării acestei galaxii, pe acest soare, a venit o forţă de câteva milioane de Arc-tarieni şi, găsind doar această planetă locuibilă din cele nouă din apropiere, s-a stabilit aici.

S-a stabilit drept regulă ca toţi coloniştii acestor lumi din cosmos să păstreze legătura cu locul de origine a rasei noastre, galaxia Arctar. În acest fel poporul nostru, care acum controlează întregul cosmos, poate concentra la un loc toată

cunoaşterea şi puterea lui, şi din acel punct înainte plănuieşte proiecte măreţe pentru cosmos.

Dar de pe această planetă nu s-a primit nici o informare, după ce forţa de colonizare Arctariană a sosit aici. Când s-a observat acest lucru pentru prima dată, problema a fost amânată, gândindu-se că în câteva alte milioane de ani, se vor face rapoarte şi de pe această planetă. Dar nu a venit nici un mesaj, până ce, după mai mult de o mie de milioane de ani de tăcere, consiliul director de pe Arctar a ordonat să se trimită o expediţie aici, pe planetă, pentru a afla motivul tăcerii coloniştilor. Noi zece formăm această expediţie şi am început de la o planetă pe care voi o numiţi Sirius, aflată la scurtă distanţă de soarele vostru, unde tot noi suntem colonişti. Ni s-a ordonat să venim în cea mai mare grabă pe această planetă şi să aflăm de ce coloniştii trimişi aici nu au trimis un raport. Aşa că, am plutit, cu ajutorai energiei mentale, prin vid, trecând de la un soare la altul, ajungând acum câteva zile pe planeta voastră. Imaginează-ţi perplexitatea noastră când am aterizat în lumea voastră! în loc de o planetă populată pe fiecare metru pătrat de Arctarieni, precum noi, descendenţi din primii colonişti, care să se afle sub controlul lor mental, am găsit o planetă populată în mare parte de o mulţime de forme de viaţă ciudate!

Am rămas în locul unde am aterizat şi de aici am scanat mental întregul glob. Iar perplexitatea noastră a crescut, pentru că niciodată nu am văzut asemenea forme de viaţă groteşti şi degradate. Şi nu s-a găsit nici un Arctarian pe întreaga planetă.

Acest lucra ne-a uimit şi ne-a întristat în acelaşi timp, căci ce s-ar fi putut întâmpla cu Arctarienii care au colonizat această lume? Coloniştii noştri curajoşi şi descendenţii lor cu siguranţă nu ar fi putut fi învinşi şi distraşi de astfel de capacităţi intelectuale slabe şi demne de milă, care populează această planetă în prezent. Totuşi unde sunt ei?

De aceea ne-am gândit să vă prindem pe tine şi pe camarazii tăi. Chiar şi cu mentalităţile voastre scăzute, cu siguranţă că ştiţi ce s-a întâmplat cu coloniştii noştri care au populat cândva această lume.

Şuvoiul de gânduri se opri pentru o clipă, apoi intră cu viteză în mintea lui Woodin cu o întrebare clară:

— Nu ai cunoştinţă de ce s-a întâmplat cu coloniştii noştri? Vreo idee referitoare la strania lor dispariţie?

Biologul amorţit îşi scutură capul încet:

— Niciodată, niciodată, nu am auzit de astfel de creaturi, precum voi, asemenea minţi. Nu au existat niciodată pe Pământ din câte ştim noi, iar acum cunoaştem aproape toată istoria Pământului.

— Imposibil! exclamă gândul liderului Arctarian. Cu siguranţă cunoşti ceva despre oamenii noştri curajoşi, dacă cunoşti toată istoria acestei planete.

Din mintea altui Arctarian veni un gând adresat liderului, dar care se ciocni indirect de creierul lui Woodin.

— De ce nu examinăm trecutul planetei prin intermediul creierului acestei creaturi şi să vedem singuri ce putem afla!

— O idee excelentă! exclamă liderul. Va fi destul de uşor de cercetat.

— Ce aveţi de gând să faceţi? ţipă ascuţit Woodin, cu panică în voce.

Gândurile de răspuns erau liniştitoare, reconfortante.

— Nimic care să-ţi facă rău, cât de puţin. Pur şi simplu vom cerceta trecutul vostru ca naţie, deblocând amintirile moştenite din creierul tău. În celulele nefolosite din creierul tău stau imprimate amintirile rasiale, care merg până la cel mai îndepărtat strămoş al vostru. Vom face ca acele amintiri îngropate să fie temporar predominante şi vii în mintea ta. Vom experimenta aceleaşi senzaţii, vom vedea aceleaşi scene pe care le-au văzut strămoşii tăi îndepărtaţi de acum milioane de ani în urmă. Iar noi, aici în jurul tău, vom putea să-ţi citim mintea aşa ca acum şi astfel vom vedea ceea ce vezi şi tu, privind la trecutul acestei planete. Nu există nici un pericol. Fizic vei rămâne în acelaşi loc, dar mental vei sări înapoi în timp de-a lungul secolelor. Mai întâi îţi vom duce mintea înapoi în timp la perioada aproximativă a sosirii coloniştilor pe această planetă, să vedem ce s-a întâmplat cu ei.

Nici nu se termină bine acest gând că scena luminată de stele, formele cocoşate ale Arctarie-nilor dispărură brusc, iar conştiinţa sa părea că se învârte prin ceaţă cenuşie.

Era conştient de faptul că fizic nu se mişcase, totuşi mental simţea o viteză de mişcare teribilă. Era ca şi cum mintea sa se rotea prin golfuri inimaginabile, iar mintea i se dilata.

Apoi, dintr-odată, ceaţa cenuşie se răspândi. O nouă scenă bizară se formă în mintea lui Woodin.

Era o scenă pe care o simţi, nu o văzu. I se formă în minte prin alte simţuri decât vederea, totuşi nu era cu nimic mai puţin reală sau intensă.

Privi cu acele simţuri stranii asupra unui Pământ straniu, o lume sălbatică cu mări cenuşii şi continente de piatră, fară urmă de viaţă pe ele. Cerul era puternic înnorat şi ploua în continuu.

Woodin simţi cum cade în această lume, împreună cu o gazdă plină cu tovarăşi ciudaţi. Fiecare era o masă amorfa, scânteietoare, unicelulară, cu un nucleu întunecat în mijloc. Erau Arctarieni şi Woodin ştiu că el a fost un Arctarian şi că venise împreună cu ceilalţi într-o lungă călătorie prin spaţiu până în această lume.

Au aterizat cu gazdele pe planeta dură şi lipsită de viaţă. Şi-au exercitat puterile şi prin pură forţă telekinetică a energiei mentale au modificat lumea materială pentru a li se potrivi. Au clădit structuri şi oraşe măreţe, toate s-au rezolvat doar prin gând.

El realiză o masă ordonată de anchete, investigaţii, experimente şi comunicări, totul depăşind mintea sa umană din prezent prin folosirea motivelor şi realizărilor. Brusc, totul se dizolvă din nou în ceaţă cenuşie.

Ceaţa se ridică aproape imediat, iar acum Woodin privea o scenă diferită. Era dintr-o perioadă ulterioară. Woodin observă că timpul făcuse schimbări stranii asupra gazdelor Arctariene, din care făcea parte şi el. Se transformaseră din fiinţe unicelulare în fiinţe pluricelulare. Şi nu mai erau toate la fel. Unele erau imobile, fixate într-un loc, altele erau mobile. Unele trădau o slăbiciune pentru apă, altele pentru uscat. Ceva a modificat forma corpului Arctarienilor de-a lungul generaţiilor, despărţindu-i în direcţii diferite.

Această degenerare ciudată a corpurilor lor fusese însoţită de o degenerare similară a minţilor. Woodin simţi asta. În oraşele-gândite căutarea ordonată a cunoaşterii şi a puterii devenise confuză, haotică. Şi însăşi oraşele-gândite dispărură, Arctarienii nemaiavând destulă forţă mentală pentru a le păstra.

Arctarienii încercau să descopere ce cauza în ei această degenerare ciudată de formă şi mentală. S-au gândit că era vorba despre ceva ce le afecta genele din corp, dar despre ce era vorba n-au putut ghici. Pe nici o altă lume nu au degenerat în acest fel!

Această scenă trecu rapid la alta mai târzie. Woodin vedea acum scena, pentru că strămoşii prin a căror minte se uita, dezvoltaseră deja ochi. Şi văzu că degenerarea continuase mult, iar corpurile unicelulare ale Arctarienilor fuseseră lovite din ce în ce mai mult de bolile complexităţii şi diversificării.

Dispăru şi ultimul oraş-gândit. Arctarienii curajoşi de odinioară deveniseră organisme hidoase, complexe, devoluând şi mai mult, unele târându-se şi înotând în apă, altele fixate pe pământ.

Încă mai aveau ceva din marea mentalitate originală a strămoşilor lor. Aceste creaturi degenerate monstruos de pământ şi de apă, care trăiau în ceea ce mintea lui Woodin recunoscu a fi Era Paleo-zoică, încă mai făceau încercări nebuneşti şi zadarnice de a opri continuarea degradării lor.

Mintea lui Woodin văzu o scenă mai târzie, din Mezozoic. Degenerarea răspândită transformase descendenţii coloniştilor într-un grup şi mai oribil de rase. Acum existau creaturi imense cu membre şi gheare, reptile care trăiau pe pământ şi în apă.

Chiar şi aceste creaturi incredibil de schimbate mai păstrau o parte mică din puterea mentală a strămoşilor lor. Acestea încercară în zadar să comunice cu Arctarienii de pe alte planete îndepărtate, pentru a-i înştiinţa de situaţia lor critică. Minţile lor erau acum prea slabe.

Urmă o scenă din Cenozoic. Reptilele deveniseră mamifere; procesul descendent al Arctarie-nilor mersese mai departe. Aceşti descendenţi degradaţi mai păstrau doar simple fărâme din mentalitatea originală. Iar acum acest urmaş jalnic produsese o specie şi mai proastă şi lipsită de putere mentală decât înainte, maimuţe de uscat care cutreierau câmpia rece în cete, sporovăind şi certându-se. Ultimele urme ale moştenirii Arc-tariene, instinctele străvechi spre demnitate şi curăţenie şi stăpânire de sine, dispăruseră cu totul la aceste creaturi.

Apoi, o ultimă imagine umplu creierul lui Woodin. Era lumea din prezent, lumea pe care o văzuse cu proprii lui ochi. Dar acum văzu şi înţelese aşa cum nu o mai făcuse până atunci, o lume în care degenerarea ajunsese la limita ei cea mai de sus.

Maimuţele deveniseră nişte creaturi bipede şi mai slabe, care pierduseră aproape fiecare atom din moştenirea minţii Arctariene. De asemenea, aceste creatori pierduseră şi multe din simţurile pe care maimuţele le moşteniseră înaintea lor. Iar

aceste creatori, aceşti oameni, degenerau cu rapiditate crescândă. Dacă la început uciseseră la fel ca strămoşii lor animalele, numai pentru hrană, au învăţat să ucidă fără motiv. Şi au învăţat să se omoare între ei în grupuri, triburi, naţiuni şi semisfere. În nebunia degenerării lor s-au măcelărit unii pe alţii, până când Pământul s-a umplut de sânge.

Erau mai cruzi chiar decât maimuţele care le precedaseră, o cruzime izvorâtă din nebunie. Iar în nebunia lor progresivă, ajunseseră să moară de foame, să se omoare unii pe alţii în oraşele lor, să se umilească sub biciul fricilor superstiţioase aşa ca nici o altă creatură înaintea lor.

Ei erau ultimii descendenţi teribili, ultimul produs degenerat al vechilor colonişti Arctarieni care fuseseră cândva regii inteligenţei. Acum celelalte animale erau pe cale de dispariţie. Aceste ultime ciudăţenii hidoase vor încheia complet în curând teribila poveste anihilându-se unii pe alţii în nebunia lor.

Woodin deveni brusc conştient. Stătea în picioare în lumina stelelor, în centrul zonei defrişate de lângă râu. Iar în jurul lui erau poziţionaţi ca un cerc tăcut, cei zece Arctarieni amorfi.

Uimit, depanând scene din acea îngrozitoare şi înspăimântătoare viziune văzută cu ajutorul minţii, se uită pe rând la fiecare dintre Arctarieni. Gândurile lor i se loveau de creier, puternice, sumbre, pline de oroare şi silă.

Gândul liderului Arctarian lovi creierul lui Woodin:

— Aşadar asta s-a întâmplat cu coloniştii noştri care au venit pe această planetă! Au degenerat, s-au transformat în forme de viaţă din ce în ce mai inferioare, până ce au devenit aceste creatori nebune, demne de milă, care mişună acum pe această lume.

Lumea asta este oribilă! Este o lume care afectează negativ genele din corpurile noastre şi le modifică forma şi inteligenţa, făcându-le să degenereze mai mult cu fiecare generaţie care trece. În faţa noastră se află rezultatul îngrozitor.

— Dar ce putem face acum? întrebă un alt Arctarian.

— Nu putem face nimic, şopti solemn liderul lor. Această degenerare, această transformare îngrozitoare, a mers prea departe pentru a o mai putea inversa. Fraţii noştri inteligenţi au

devenit pe această planetă otrăvită aceste creatori de groază şi nu putem să dăm timpul înapoi pentru a-i reface la loc.

— Nu este adevărat, ţipă Woodin cu voce subţire, stridentă. Totul este o minciună, tot ce am văzut! Noi, oamenii, nu suntem produsul unei involuţii, suntem produsul a secole de evoluţie! Aşa trebuie să fie, vă spun eu! Dacă povestea cealaltă ar fi adevărată, nu am mai dori să trăim, eu nu aş mai vrea să trăiesc. Nu poate fi adevărat!

Gândul liderului Arctarian, direcţionat spre celelalte forme amorfe, ajunse în mintea sa delirândă. Avea o tentă de milă, totuşi predomina sila supraomenească.

— Veniţi, fraţilor, spuse Arctarianul camarazilor săi. Nu avem ce face aici, în această lume care îmbolnăveşte sufletele. Să plecăm, înainte de a fi otrăviţi şi transformaţi. Şi vom trimite avertisment pe Arctar că această planetă este otrăvită, o lume a degenerării, astfel încât niciunul din rasa noastră să nu mai vină aici vreodată şi să străbată acest drum îngrozitor pe care l-au parcurs ceilalţi. Veniţi! Ne întoarcem la soarele nostru.

Forma cocoşată a liderului Arctarian se turti, luând forma unui disc, apoi se ridică uşor în aer. Ceilalţi se transformară la fel şi-l urmară în grup, în timp ce un Woodin stupefiat privea fix la ei, la aceste puncte scânteietoare care se ridicau rapid la stele.

Făcu câţiva paşi înainte, agitându-şi înnebunit pumnul spre punctele strălucitoare, îndepărtate.

— Veniţi înapoi, naiba să vă ia! Veniţi înapoi şi spuneţi-mi că e o minciună!

— Trebuie să fie o minciună – trebuie…

Nu mai era nici un semn din Arctarieni pe cerul înstelat. Întunericul se adună intens în jurul lui Woodin.

Ţipă din nou în noapte, dar îi răspunse doar ecoul şoptit. Privirea lui sălbatică, ameţită şi rănită căzu pe pistolul din mâna lui Ross. Îl apucă cu un ţipăt răguşit.

Liniştea pădurii fu întreruptă brusc de un pocnet aspru care se reluă ca un ecou pentru un moment, apoi se pierdu rapid. Liniştea se aşternu din nou şi nu se mai auzea decât clipocitul râului, care continua să se grăbească.

SFÂRŞIT